RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.005 van 15 juni 2016
in de zaak A. 219.219/XIV-37.030

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tristan Wibault
kantoor houdend te 1000 Brussel
Congresstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 mei 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 167.046 van 29 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 20 mei 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Gelet op de devolutieve werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die te dezen over de hervormingsbevoegdheid beschikt, kan verzoeker zich niet langer dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bovendien, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, behoort de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet te horen

op grond van artikel 6, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 'tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen', tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker poogt de stelling in het bestreden arrest dat hij geen valabele elementen heeft aangebracht "die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure" te weerleggen door te verwijzen naar zijn uiteenzetting in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende het belang van zijn statuut als "Waqf-e-Nau". De commissaris-generaal had in de aanvankelijk bestreden beslissing echter reeds vastgesteld dat verzoeker het belang van zijn beweerde functie als "Waqf-e-Nau" al had opgeworpen tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en het opnieuw benadrukken van deze functie op zich dus geen nieuw element vormt en dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag het belang van deze functie nooit zelf heeft benadrukt en hij bij zijn tweede asielaanvraag enkel zeer algemeen naar het belang van deze functie verwijst zodat het niet aannemelijk is dat deze functie zijn religieuze belevenis in de weg zou staan bij een terugkeer naar Pakistan.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoeker zijn beweerde statuut van "Waqf-e-Nau" niet heeft gemeld bij zijn eerste asielaanvraag vindt steun in het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor voor het commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag weliswaar een document van "Tehrik-e-Waqf-e-Nau" had neergelegd, maar daar geen enkele inhoudelijke verklaring over heeft afgelegd. Zoals ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld, heeft verzoeker toen enkel uitdrukkelijk verklaard actief te zijn binnen de Ahmadi-gemeenschap als "Waqar-e-amal", zijnde een functie die minder belangrijk is en die niet gericht is op het verspreiden en het kenbaar maken van zijn godsdienst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevindt, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers beweerde statuut van "Waqf-e-Nau" aldus ongeloofwaardig. Daarnaast merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook nog op dat de stukken die verzoeker ter staving van dit beweerde statuut bijbrengt genuanceerd zijn en er niet uit kan worden afgeleid dat hij een prominente rol speelde binnen zijn religieuze gemeenschap. Dit blijkt luidens het bestreden arrest temeer uit de vaststelling dat hij in het verleden reeds meerdere malen van en naar Pakistan reisde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze

besluiten dat geen nieuwe elementen voorliggen die, zoals bepaald in artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vast dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst kan deelnemen aan godsdienstige handelingen van zijn gemeenschap en dat hij niet heeft aangegeven dat zijn gemeenschap systematisch werd vervolgd. In de mate dat verzoeker thans betoogt dat iedere actieve Ahmadi een gegronde vrees voor vervolging koestert, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftien juni tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**